

ประวัติการสร้างพระพุทธแก้วสารพัดนึก

(หลวงพ่อดำ)

พระครูภาวนาวิสุทธิ

H3001

ในหอประชุม ภาวนา-กรศรีทิพา มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง

เป็นพระพุทธรูปเชียงแสน ทรงเครื่องสิงห์สาม ประยุกต์ทวาราวดีกับลพบุรี

ประวัติหลวงพ่อดำ รัชมีหรือพระเกศเป็นของเก่า ส่วนองค์ของท่านไปอยู่พม่า ในสมัยที่พม่ายกทัพเข้ามาตีไทย กระเกศได้หลุดอยู่บริเวณถ้ำ แถวอำเภอดงหลวง ท่านผู้ช่วยศึกษาธิการ อำเภอดงหลวง จังหวัดเชียงใหม่ ได้มอบให้ ดร. กิ่งแก้ว อุตถากร เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๑๔ คราวไปออกค่ายอาสาพัฒนาของวิทยาลัยวิชาการศึกษาพระนครเพื่อสร้างโรงเรียน บ้านสันป่าข่า กิ่งอำเภอดงหลวง จังหวัดเชียงใหม่

เมื่อ ดร.กิ่งแก้ว ได้รับพระเกศมาแล้ว ได้เกิดความคิดขึ้นว่าจะสร้างพระถวายจนเวลาได้ล่วงเลยมาได้ ๑๐ ปี ดร.กิ่งแก้ว เห็นว่าเป็นกาลเวลาอันควรแล้ว จึงได้นำมาถวายไว้กับหลวงพ่อดำ

ต่อมาเมื่อกลางปี พ.ศ. ๒๕๒๖ นายบุญถิ่น อุตถากร บิดาของ ดร.กิ่งแก้ว ดำริที่จะสร้างองค์พระถวาย จึงได้ขอให้หลวงพ่อดำเป็นผู้หาแบบสร้างองค์พระเพื่อสรรมพระเกศ

หลวงพ่อดำได้นำพระเกศไปปรึกษากับช่างหล่อหลายราย บรรดาช่างก็ไม่สามารถจะบอกได้ว่าเป็นพระเกศพระอะไร หลวงพ่อดำจึงได้ถามในกรรมฐาน จึงมีเสียงบอกมาว่า **อีกสามวันจะมีคนมาหา คนแรกก็ให้ไป**

เมื่อครบสามวันแล้ว ปรากฏว่า คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์ ได้มาหาหลวงพ่อกับที่วัด อัมพวันเป็นคนแรก หลวงพ่อก็ตกใจว่า คุณเทียนชัย มีอาชีพทางทำแร่ จะมีความรู้ ทางหล่อพระได้อย่างไร แม้กระทั่งช่างหล่อที่มีอาชีพทางด้านนี้ก็ไม่สามารถจะรู้ได้ จึง ลองปฏิบัติตามเสียงในกรรมฐานที่บอกไว้โดยหลวงพ่อดำเนินพระเศียรให้คุณเทียนชัยดู คุณเทียนชัยก็รับกับหลวงพ่อก่อนที่จะนำไปปรึกษากับพรรคพวกดู

ต่อมาประมาณหนึ่งอาทิตย์ คุณเทียนชัยได้กลับไปหาหลวงพ่อกับที่วัด พร้อมกับ รูปสเกดซ์พระพุทธรูปเชียงแสนทรงเครื่อง หน้าตักกว้าง ๓๐ นิ้ว ไปให้หลวงพ่อดู พร้อมกับเล่ารายละเอียดให้ฟังว่า ตนได้นำพระเศียรนี้ไปให้ **จำเอก อำนวย แสงวิรุฬ** ทหารเรือนอกราชการ ช่างหล่อพระแถวบ้านช่างหล่อดู จำอำนวย ก็ไม่ทราบว่าเป็น พระเศียรพระอะไร จึงได้นำไปปรึกษา **นายจำรัส จันทร์รัตแสงสี** ช่างปั้นพระซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่ามีชั้นอาจารย์ อาจารย์จำรัสได้นำไปเทียบกับหนังสือภาษาอังกฤษเล่ม หนึ่ง ได้รู้ว่าพระเศียรนี้ เป็นพระเศียรขององค์พระเชียงแสนทรงเครื่อง จึงได้วาด ภาพเหมือนออกมาและบอกว่าพระรุ่นนี้ เป็นพระที่กษัตริย์สร้าง ประชาชนไม่กล้าแต่ ต้องสิ่งของที่กษัตริย์สร้าง จึงไม่นิยมหรือกล้าสร้างกันในสมัยนั้น จึงพบน้อยมาก

หลวงพ่อดูเห็นภาพสเกดซ์แล้ว จึงได้ปรึกษากันสร้างโดยคุณเทียนชัยได้เสนอว่าจะทำการเททองหล่อกันที่วัด หลวงพ่อกำหนดที่จะเป็นที่ครหาว่าวัดจัดพิธีหล่อพระหาเงิน คุณเทียนชัยได้เสนอไปหล่อที่บ้านนายเกษม นางสงไล้ ภูพิพัฒน์ ที่บ้านตลาดท่าวัง จังหวัดลพบุรี อันเป็นบ้านบิดาของคุณเทียนชัยเอง หลวงพ่อดำเนินตามที่คุณเทียนชัยเสนอ โดยได้กำหนดเททองในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๖

ในวันเททองเป็นวันที่มีพายุดีเปรสชันเข้าภาคกลางฝนยังตกหนัก แต่บริเวณพิธีหล่อกลับไม่มีฝนตกมีแต่ท้องฟ้ามีดครึ้ม เมื่อเททองเสร็จฝนจึงได้ตกลงมาเทใหญ่ แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคในการหล่อ บรรดาผู้มีจิตศรัทธาทั้งจากลูกศิษย์หลวงพ่อกับและมีใช้ ได้ร่วมใจสละทั้งเงิน ทองคำ นาก ทองแดง ทองเหลือง และเวลาอย่างเต็มใจ โดยเฉพาะโกศอดีตเจ้าเมืองลพบุรี ต้นสกุล “สุจริตจันทร์” มีทองคำพระราชทาน ผสมอยู่ในโกศหนักแปดบาท ลูกหลานได้สละมาลงเบ้าหลอมเป็นองค์พระแก้วสารพัดนึกหรือหลวงพ่อดำ

ส่วนอภินิหารที่เกิดขึ้นกับคุณเทียนชัยเองก็ดี กับผู้มาปฏิบัติธรรม หรือ บุคคลอื่น ๆ อีกหลายคน รวมทั้งจำอำนวยการช่างหล่อพระองค์นี้ จะขอให้คุณเทียนชัยเป็นผู้เล่า แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า การหล่อพระพุทธรูปแทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา นั้น จะเกิดความศักดิ์สิทธิ์ได้ เจ้าภาพในการหล่อ ผู้ร่วมหล่อก็จะต้องทำใจให้สะอาด บริสุทธิ์ เสียสละ ปฏิบัติตามรอยพระพุทธรูปองค์ต้องไม่มีกิเลสใด ๆ เข้ามาแฝงไว้ นั่นแหละ พระพุทธรูปองค์จะประสาทความศักดิ์สิทธิ์ให้เหมือนหลวงพ่อดำองค์นี้

ประสบการณ์ในการหล่อพระพุทธรูปแก้วสารพัดนึก

คุณเทียนชัย ภูพิพัฒน์

ผู้เขียนได้รับการติดต่อจากอาจารย์วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา ศิษย์ของท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ หรือหลวงพ่ोजรัญ ให้ช่วยเขียนประสบการณ์ของการหล่อพระประธานที่เคยประสบมา

การเขียนสิ่งที่เร้นลับนี้บางครั้งอาจจะถูกครหาจากบุคคลที่ไม่เชื่อถือในเรื่องนี้ได้ อาจจะถูกขู่หาว่ามกมายหรืออื่น ๆ อีกหลายถ้อยคำสุดแต่ท่านเหล่านั้นจะมองไป เมื่อตัดสินใจเขียนแล้วก็พร้อมที่จะยอมรับคำครหาเหล่านั้นและไม่ต้องการที่จะให้ผู้อ่านต้องเชื่อ เรื่องนี้ควรพิจารณาและพิสูจน์ ตามหลักของพระพุทธเจ้าของเรา ก่อน แต่ขอยืนยันว่า เรื่องที่จะเขียนต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเอง

เมื่อประมาณกลางเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ผู้เขียนได้แวะเข้าไปนมัสการหลวงพ่ोजรัญ ที่วัดอัมพวัน ซึ่งอยู่ในระหว่างเส้นทางกรุงเทพฯ-อุทัยธานี ที่ผู้เขียนต้องเดินทางเข้าไปทำเหมืองแร่ดีบุกที่อำเภอบ้านไร่ จังหวัดอุทัยธานี ซึ่งในขณะนั้นยังไม่มีเส้นทางอำเภอตาบ่าง-บ้านไร่ ได้นั่งรอหลวงพ่อยู่ชั้นล่างของกุฏิเจ้าอาวาส ซึ่งหลวงพ่อใช้เป็นที่รับแขก และชั้นบนใช้เป็นที่จำวัดของท่าน

สักครู่หนึ่งหลวงพ่อก็เปิดประตูก้าวออกมาและหยุดอยู่หน้าประตูพร้อมกับเอ่ยขานนามผู้เขียนว่า “คุณเทียนชัย ชี้มาข้างบนหน่อย” ผู้เขียนจึงได้เดินตามท่านขึ้นไปชั้นบนของกุฏิซึ่งเป็นที่โล่งทั้งชั้น มีหนังสือข่าวของเอกสารวางอยู่ทั่วไป มีที่ว่า

งอยู่หน้าบันใดทางขึ้นเท่านั้น กะประมาณ ๗-๘ ตารางเมตรเท่านั้น เป็นสถานที่หลวง
พ่อใช้จำวัดและเขียนหนังสือ จึงใช้สถานที่นั้นเป็นที่สนทนากัน

หลวงพ่อได้หยิบเกศของพระหรือรัศมีมายื่นให้ผู้เขียนดูพร้อมกับบอกว่า ท่าน
ได้รับมาจากอาจารย์ ดร.กึ่งแก้ว อุตถากร โดยผู้มอบมีวัตถุประสงค์จะหาองค์พระ
หล่อสวมเข้ากับรัศมีนี้ พร้อมกับเล่าที่มาว่าอาจารย์กึ่งแก้ว ได้รับมอบมาจาก
เจ้าหน้าที่ศึกษาธิการผู้หนึ่ง ในเขตตอนเหนือสุดของจังหวัดเชียงใหม่ โดยได้มาจาก
ในถ้ำ เข้าใจว่าองค์พระจะถูกพามาไปในยุคสงคราม รัศมีชิ้นนี้จะตกหล่นอยู่หลวง
พ่อได้กล่าวต่อไปอีกว่า ท่านได้นำไปให้ช่างปั้นพระดูแล้วก็ไม่ทราบว่าเป็นพระรุ่นใด
หรืออาจจะเป็นของฤๅษีก็ไม่มีผู้ใดทราบได้ ผู้เขียนรู้จักช่างหล่อพระที่บ้านช่างหล่อผู้
หนึ่งเป็นอดีตทหารเรือชื่อ จ.อ.อำนาจ แสงวิรุฬ จึงรับอาสาขนนำไปปรึกษากับจำ
อำนาจผู้หนึ่งในตอนท้ายหลวงพ่อได้บอกอีกว่า อาจารย์ดร.กึ่งแก้ว มีความตั้งใจจะหล่อ
พระองค์นี้ให้ได้โดยตั้งงบหล่อให้จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท (สองหมื่นบาทถ้วน)

เมื่อผู้เขียนลาหลวงพอลบไปแล้วจึงได้นำพระรัศมีไปปรึกษากับจำอำนาจที่
บ้านช่างหล่อ จำอำนาจบอกว่าไม่เคยเห็นเช่นกัน แต่ก็รับจะนำไปปรึกษากับพรรค
พวกช่างปั้นบริเวณบ้านช่างหล่อให้ ต่อมาอีก ๒-๓ วัน จำอำนาจได้พบผู้เขียนที่บ้าน
ส่งข่าวว่าตนได้ไปปรึกษากับช่างปั้นพระเลียนแบบของเก่าชื่อ อาจารย์จรัส จันทรรัตน์
นแสงสี ช่างปั้นพระชื่อดังผู้หนึ่งในวงการบ้านช่างหล่อ อาจารย์จรัสได้นำรัศมีหรือ
พระเกศนี้ไปเทียบกับตำราพระเก่า จึงได้ไปพบในหนังสือภาษาอังกฤษเล่มหนึ่ง
ตรงกันเข้า

เป็นพระเชียงแสนทรงเครื่องสิ่งสามประยุกต์ทวาราวดี เป็นพระที่
พระมหากษัตริย์สร้างไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องถือเป็นของสูง จึงไม่แพร่หลายหน้าตัก
กว้างประมาณ ๓๐ นิ้ว พร้อมกับสเกศภาพมาให้ดู

หลังจากที่ได้รับรู้เรื่องราวตลอดแล้ว ผู้เขียนก็ต้องเดินทางเข้าไปเหมืองเป็น
ปกติเฉลี่ยอาทิตย์ละครั้ง จึงได้นำเรื่องราวต่าง ๆ ไปปรึกษากับหลวงพ่อ หลวงพ่อ
เห็นภาพสเกศแล้วได้ตัดสินใจตามของอาจารย์จรัสทันที ส่วนผู้เขียนเองในชีวิตไม่

เคยมีประสบการณ์ผ่านการหล่อพระ ไม่ทราบมีอะไรดลใจในขณะนั้นได้ตัดสินใจรับ กับหลวงพ่อกว่า จะเป็นเจ้าภาพหล่อให้พร้อมกันนั้นผู้เขียนได้เสนอให้เททองหล่อที่วัด อัมพวัน แต่หลวงพ่อกงจะคิดว่า การทำพิธีหล่อพระในวัด จะเป็นการถูกรหาหรือไม่ ก็ไม่ทราบเจตนาของท่าน ท่านบอกให้เททองที่บ้านช่างหล่อแล้วท่านจะไปทำพิธีเอง

ผู้เขียนเห็นว่าบ้านช่างหล่อนั้นคับแคบที่จะทำพิธี จึงได้เสนอให้ทำพิธีเททองที่ บ้านบิณฑามารดาของผู้เขียนที่บ้านหน้าว่าการอำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี โดยเห็นว่า มีสถานที่กว้างพอที่จะทำพิธีได้ หลวงพ่อจึงได้ตกลงตามที่ผู้เขียนเสนอ โดยกำหนด วันเททองกันในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๒๖

มีเหตุการณ์ที่ไม่น่าจะเป็นไปได้เรื่องหนึ่ง มีญาติผู้หนึ่ง ภรรยาพลตรีสวัสดิ์ เผ่าบุญเสริม อดีตผู้บัญชาการศูนย์การทหารราบชื่อนางอำไพ เผ่าบุญเสริม นามสกุล เก่า “สุจริตจันทร์” ได้นำโกศเก่าของปู่อดีตเจ้าเมืองคนแรกของลพบุรี ต้นสกุล “สุจริต จันทร์” มีทองคำพระราชทานปิดหน้าศพหนักแปดบาทผสมอยู่ นำมาฝากไว้เพื่อจะให้ หล่อด้วย ครั้นรู้ไปถึงบรรดาลูกหลานบางคนเข้า ก็ไม่พอใจคัดค้าน นางอำไพจึงล้ม ความตั้งใจนำโกศใบนี้ไปคืนให้แก่พี่สาวคือนางฉลอง สุจริตจันทร์ บ้านอยู่ที่ตัวจังหวัด ลพบุรีพร้อมกับนึกเสียใจในความไม่สมหวัง ครั้นพอใกล้จะถึงวันงานหล่อคุณปู่ฉลอง สุจริตจันทร์ อายุ ๘๐ ปีเศษ ได้ขึ้นรถเมล์จากลพบุรีไปพบกับคุณแม่ของผู้เขียนที่ อำเภอท่าม่วง คุณแม่ก็ตกใจเมื่อเห็นคุณปู่ฉลองขึ้นรถเมล์มาหาคนเดียว อายุก็ป็นนี้ แล้วและไม่มีผู้ใดติดตามด้วย คุณปู่ฉลองบอกว่าถ้าไม่มาบอกจิตใจไม่สบายนอนไม่ หลับเกี่ยวกับเรื่องโกศของท่านเจ้าเมืองลพบุรีใบนี้ จึงต้องรีบมาบอกว่า ตนได้ ตัดสินใจแล้วว่าให้นำโกศใบนี้หล่อพระองค์นี้ให้ได้ โดยมีข้อแม้ว่าจะขอบริจาคให้อีก ๕,๐๐๐ บาท แต่ขอพระหน้าตัก ๙ นิ้ว ๒ องค์ สลักชื่อเจ้าของโกศองค์หนึ่งถวายที่วัด อัมพวัน อีกองค์หนึ่งขอนำไปถวายวัดแห่งหนึ่งแถวท่าม่วง (จำชื่อไม่ได้) ซึ่งผู้เขียนก็ตกลงให้ตามเงื่อนไขไป

ในวันพิธีเททอง เป็นวันที่ดีเปรสชันเข้าภาคกลางพอดี เมฆดำหนาบนท้องฟ้า ฝนตกลงมาไฟฟ้าก็ดับ จำอำนวยการช่างหล่อต้องไปวิ่งขอยืมเครื่องทำไฟฟ้าปั่นพลังลม เผาแบบให้สูงแต่ก็แปลกในบริเวณพิธีกลับไม่มีฝนคงมีแต่ท้องฟ้ามืดมิดเท่านั้น ผู้ที่ไป

ในงานเททองหล่อคงจะจำกันได้ดี จนกระทั่งเททองเสร็จพิธีแล้วฝนจึงได้ตกลงมาใหญ่ ซึ่งก็สร้างความประหลาดใจให้แก่ผู้ไปร่วมพิธีเป็นอันมาก โดยเฉพาะเจ้าอำนวยการ หัวหน้าช่างหล่ออยู่ไม่เป็นสุขเพราะเกรงว่าจะเทพระไม่ติดแบบ เสียหายต้องเทกันใหม่ พอฝนหยุดเจ้าอำนวยการว่าร้อนเดินไปกระแทกแบบส่วนที่เป็นพระพักตร์ดูก่อนพร้อมกับ ถอนใจว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แบบที่เผลอมาตลอดคืนก็ไม่ค่อยจะสุข แต่ก็ประหลาดที่ส่วนนี้ไม่เสีย

หลังจากนั้น ๒-๓ วัน เจ้าอำนวยการได้ส่งลูกชายอาจารย์จรัส ช่างปั้นพระองค์นี้ไปทำการขัดแต่ง จะเร่งให้เสร็จในวันที่ ๓๐ เดือนเดียวกัน ช่างขัดได้ลงมือขัด แล้วก็ทิ้งงานหายไป เจ้าอำนวยการได้บอกกับผู้เขียนว่า มีใครไม่ทราบ ผูกผ้าใต้ตาได้กลิ่นเหมือนน้ำมันใส่ผมผู้ชายไปเปิดมุ้งภรรยาแล้วพูดว่า “พระที่ขัดจะเอาอย่างไร” เจ้าอำนวยการจึงเดินทางไปดูจึงรู้ว่าไม่มีผู้ใดขัดพระ จึงได้รับไปหาช่างและเจ้าอำนวยการเองไปช่วยกันขัดจนเสร็จทันกำหนด

ในส่วนของผู้เขียนเองก่อนที่จะถึงวันเททอง ๒ วัน ผู้เขียนได้ถูกโจรกรรมรถยนต์ปิคอัพโตโยต้าพร้อมแร่ดีบุกบรรทุกอยู่ในรถราคาสองแสนบาทเศษ ซึ่งจอดอยู่ในบ้านเลขที่ ๔๙๑ หมู่บ้านเฉลิมสุขนิเวศน์ ๔ ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยงคืนเศษ ยาประจำหมู่บ้านเห็นและปลุกผู้เขียนเท่าไรก็ไม่ตื่น ปกติผู้เขียนมีความรู้สึกตัวไว แต่ในคืนนั้นไม่ทราบเป็นเพราะอะไรจึงไม่ได้ยินเสียงยามปลุก ยามจึงไปตามเพื่อนบ้านคุณมลลล เกตุไทย ผู้พิพากษาศาลอาญา คุณมลลลลจึงได้โทรศัพท์ไปปลุกผู้เขียนเอง ครั้งแรกยังนึกว่าเพื่อนบ้านโทรศัพท์ไปแหย่เล่น เพราะรถคันนี้จอดอยู่ในบ้านแถมมีระบบกันขโมยอีกชั้นหนึ่ง แต่เมื่อได้รับการยืนยันจึงลุกขึ้นมาดูและไปแจ้งความ ผู้เขียนนึกอะไรไม่ออก จึงตัดสินใจไปจุดธูปบอกพระรัศมีที่จะนำไปหล่ออีก ๒ วันข้างหน้าว่า หากท่านศักดิ์สิทธิ์จริงก็ขอให้ได้รถและแร่ดีบุก

หลวงพ่อดูเหตุการณ

ในวันรุ่งขึ้นผู้เขียนได้เดินทางไปพบหลวงพ่อดูได้เล่าให้ท่านฟังถึงเหตุการณรถพร้อมแร่ถูกขโมย ท่านนั่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่งจึงได้เปิดเผยออกมาว่า วันหนึ่งในขณะที่

ท่านั่งกรรมฐานอยู่ได้เห็นผู้เขียนเดินไป หากท่านสภาพคอขาด แต่ตรงท้อง
พูดได้ ยมทูตก็บอกถึงเวลาแล้วท่านจึงนึกว่าอย่างไรเสียผู้เขียนก็ต้องหมด
วาระจากโลกมนุษย์ไปแน่ แต่ครั้นผู้เขียนรับว่าจะจะเป็นเจ้าภาพในการหล่อพระ
ท่านจึงโล่งใจว่าอย่างไรก็ได้ต่ออายุไปได้ควรจะหมดกันแล้ว ไม่ควรจะต้องมา
พบกับเหตุการณ์นี้ ท่านจึงได้ให้คำแนะนำให้ผู้เขียนทำใจให้ดี ๆ ไว้ เมื่อหล่อพระ
เสร็จก็จะได้รับถดิน แล้วถวายพระแล้วก็จะได้แร่คืน

ตรงกับเหตุการณ์ทำนาย

เมื่อพิธีหล่อพระผ่านไป ประมาณหนึ่งสัปดาห์ในขณะที่นั้นน้ำท่วม
กรุงเทพมหานคร ผู้เขียนได้รับโทรศัพท์จากตำรวจนครบาลว่า มีรถทะเบียนตรงกัน
กับที่ผู้เขียนได้แจ้งความไว้ จอดอยู่ในซอยจอมพล ลาดพร้าว ผู้เขียนจึงรีบไป
ดูก็ใช้คันดังกล่าว จึงได้สอบถามเจ้าของร้านค้าในบริเวณนั้นดู ก็รู้ว่านำมาจอดไว้
ตั้งแต่ในคืนวันที่โจรกรรมไป เมื่อสำรวจทรัพย์สินดูทุกอย่างในรถอยู่ครบ เว้นแต่แร่
ดีบุกราคาสองแสนเศษที่หายไปเท่านั้น

ก่อนถวายพระ ได้มีผู้หญิงโทรศัพท์มาตามคนขับรถเก่าผู้หนึ่งที่บ้าน ผู้เขียนก็
บอกไปว่าไม่อยู่ขอเบอร์โทรศัพท์ไว้ จะแจ้งให้คนขับรถผู้หนึ่งโทรกลับ เมื่อผู้เขียนได้
เบอร์โทรศัพท์จากผู้หญิงผู้นั้นแล้ว จึงได้ตรวจสอบเลขที่บ้านและตามไปพบ แกล้ง
ถามไปว่าคนขับรถผู้หนึ่ง นำของมาฝากไว้ยังอยู่หรือเปล่า เจ้าของบ้านเป็นหญิงสาว
รุ่นราวคราวเดียวกันกับคนขับรถ ได้ยอมรับว่า นายต็อก อดีตคนขับรถได้นำแร่ดีบุก
มาฝากไว้เพียงวันเดียวและได้มีชายจีนบอกลักษณะรูปร่างให้โดยละเอียดได้ฟัง
ผู้เขียนก็นึกว่าในวงการแร่มีใครบ้าง เชื่อว่าจะต้องเป็นบุคคลผู้นั้นแน่ ๆ เมื่อได้ถาม
รายละเอียดพอสมควรแล้ว จึงได้ถามเจ้าของบ้านไปว่า ทำไมจึงต้องโทรศัพท์ไปหา
นายต็อกผู้นี้ เจ้าของบ้านได้เล่าว่า นายต็อกนี้เป็นเพื่อนเรียนหนังสือร่วมชั้นโรงเรียน
เดียวกันมาในสมัยชั้นมัธยม ที่อำเภอสามชุก จังหวัดสุพรรณบุรี ได้นำของมาฝากไว้
บอกว่าโกดังเก็บของน้ำท่วม ขอฝากของไว้ชั่วคราว พอวันรุ่งขึ้นเวลาประมาณสาม
ทุ่มได้ย้อนกลับมาขนของไปพร้อมกับชายจีน ๒ คน ด้วยรถปิคอัพ หมายเลขทะเบียน
เธอจดไว้เรียบร้อย เธอสงสัยว่าตอนมาขนนั้นได้มีการต่อรองราคากัน จึงเป็นที่สงสัย
ประกอบกับนายต็อกได้บอกกับเธอว่าจะมาพบเธออีกในวันสองวันนี้ เธอตั้งใจจะต่อ

ว่า ว่านายต็อกนำของอะไรมาฝากกันแน่ เพราะบ้านหลังนี้บิดาได้ซื้อไว้สำหรับให้เธอ และน้อง ๆ อยู่เรียนหนังสือแล้วจะรู้ไปถึงบิดา ก็รอมานานพอสมควรจึงไปค้นสมุดพบเบอร์โทรศัพท์ของนายตอกเข้า จึงได้โทรไปตามพร้อมกับเสริมอีกว่าหากไม่โทรไป จิตใจกระวนกระวายอย่างไรพิกล เมื่อผู้เขียนได้ตรวจสอบเป็นที่แน่ชัดแล้วว่า ผู้ซื้อแร่คือใครจึงได้รอให้งานถวายพระผ่านไปก่อน จึงไปพบนายตำรวจที่ได้แจ้งความ และพาไปบ้านเก่าที่รับซื้อแร่ไป ขณะไปที่ผู้เขียนได้นำตำรวจไปนั้น ตัวเก่าแก่ไม่อยู่ร้าน คงอยู่แต่ภรรยาจึงได้ทำการค้นบ้าน พบแร่ดีบุกอยู่ ภรรยาเก่าแก่จึงได้ขอร้องอย่าได้เอาเรื่องกับสามีตน โดยยินยอมชดใช้ค่าเสียหายตามราคาของให้ทั้งหมด

จากนั้นผู้เขียนได้ขออนุญาตจากหลวงพ่อดีปล่องค์เหมือนท่านหน้าตัก ๙ นิ้ว จำนวนหนึ่งร้อยองค์เศษ เพื่อไว้จากแก่ผู้ที่บริจาคทรัพย์สมทบทุนมูลนิธิของหลวงพ่อดีปล่องค์ว่าได้เงินเข้ามามูลนิธิจำนวนล้านบาทเศษ และยังได้ทราบข่าวว่า พระพุทธแก้วสารพัดนึก (หลวงพ่อดี) พระเชียงแสนทรงเครื่ององค์นี้ได้แสดงอภินิหารให้แก่ผู้ที่ได้บูชาต่าง ๆ นา ๆ และต่อมานางสมจิต ทองใบ ร้านขายยาสุขเกษมไอศถ ตลาดชั้นสุตร อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี พี่สาวของผู้เขียนได้มีจิตศรัทธาสร้างพระรูปเหมือนหน้าตัก ๕ นิ้ว ถวายให้กับหลวงพ่อดีอีกจำนวนหนึ่ง

ผู้หล่อเสียดจจะ

ต่อมาผู้เขียนได้ทราบว่า จำอำนวยการ หัวหน้าทีมหล่อพระเป็นมะเร็งที่อกระหว่างนมทั้งสองข้าง ผู้เขียนได้แนะนำไปหาแพทย์ที่โรงพยาบาลศิริราชเพื่อนกับ ผู้เขียนตรวจรักษาก็ได้ทราบว่า จำอำนวยการเป็นมะเร็งที่อกระหว่างนม ยากแก่การจะผ่าตัดและรักษา และได้เสียชีวิตในเวลาถัดมา ผู้เขียนได้นำเรื่องนี้ไปคุยกับหลวงพ่อดีได้รับทราบว่า จำอำนวยการผิดสัจจะวาจากับหลวงพ่อดีไว้ โดยการไปหล่องค์ท่านเพิ่ม และไปจำหน่ายให้ร้านของเก่า ผู้เขียนจึงได้ไปถามนายแป้วลูกชายจำอำนวยการว่าเท็จจริงประการใด ลูกชายจำอำนวยการก็ยืนยันว่า **คุณพ่อได้ไปหล่อครั้งหลังเพิ่มอีกสององค์ แต่ก็บอกว่าหน้าไม่เหมือนกัน**

เรื่องที่เล่ามานี้ผู้เขียนขอยืนยันว่าเป็นประสบการณ์ของผู้เขียนเองทั้งสิ้น และขอยอมรับว่าอันสงสีในการหล่อพระประธานรูปแทนองค์ของสมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้าพระศาสดาของเรานั้นมีจริง และมีอย่างอย่างที่ผู้เขียน ได้ประสบมาอีก
มากมาย จึงอยากให้ท่านผู้อ่านสอบถามจากผู้อื่นบ้าง จะได้เปรียบเทียบกันได้หรือจะ
หาประสบการณ์เองจะดีที่สุด

๒๙ พฤษภาคม ๒๕๓๒